

L'ALEGRIA

biblioteca
de la
SOLER CODES

D'OLÓ



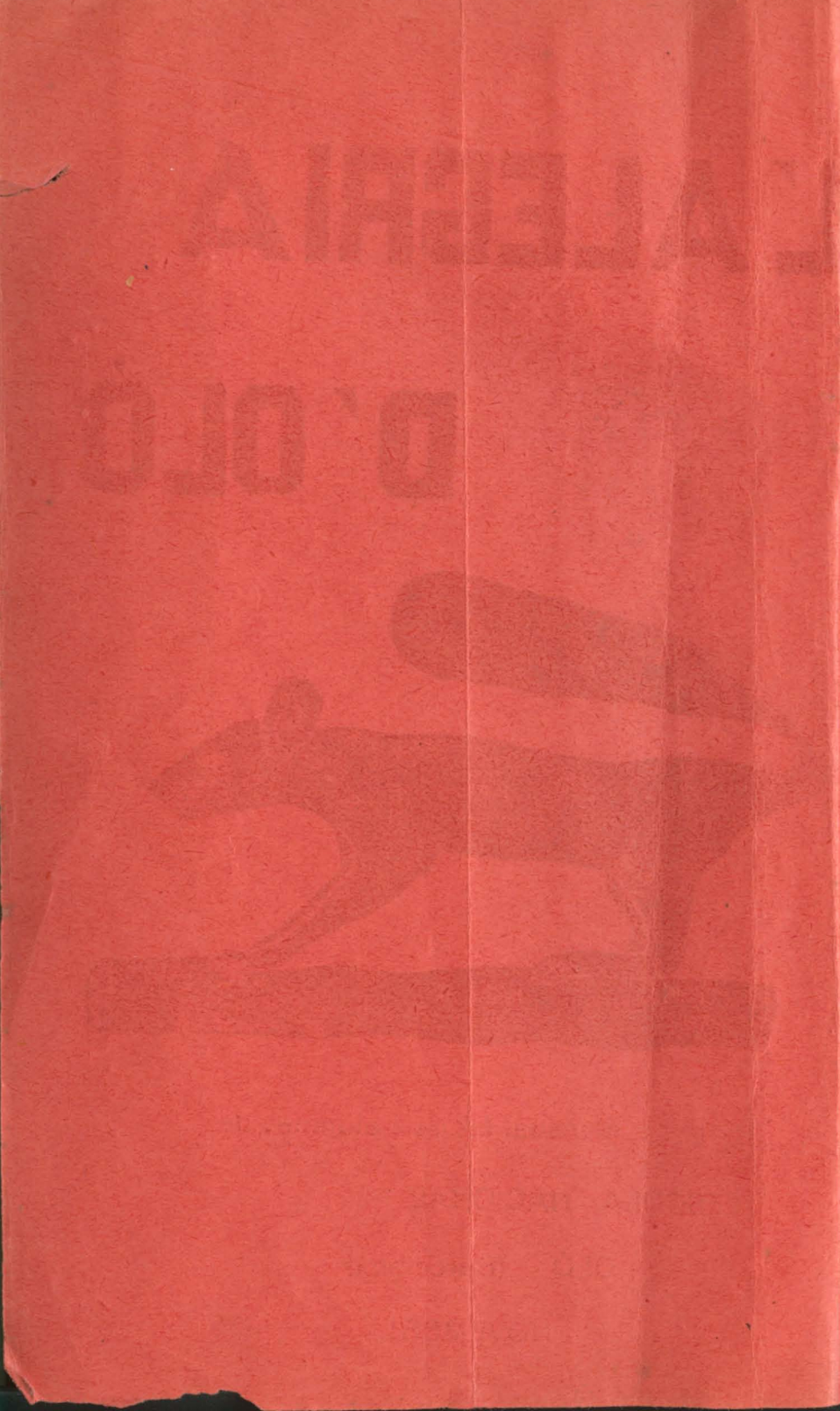
Periòdic mensual fet pels alumnes de
l'ESCOLA NACIONAL

OLÓ (Barcelona)

Nº 1

NOVEMBRE

1935



biblioteca
de
SOLER GODES

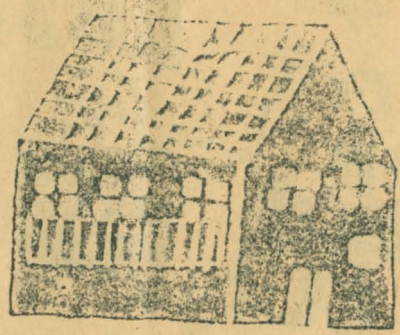
EL MOLÍ

Per fer anar un molí d'aigua, hi ha un canó gruixut d'un cap i prim de l'altre que va a una roda en la que hi ha unes pales com les dels molins de vent, l'aigua pica sobre les pales i les fa rodar; després amb un engravament fa anar el molí. Amb això pot fer anar un dinamò per a fer electricitat.

En els molins de vent es fa anar pel que fa anar les pales i fa anar el molí.

Nosaltres tenim un molí d'aigua i quan no baixa aigua a la riera fem anar un motor d'olis pesats.

Joan Riera



Dibuix de Josep Nogué

Cuando yo estaba enfermo

Una vez, dije a mi madre:

—Me voy a dormir .

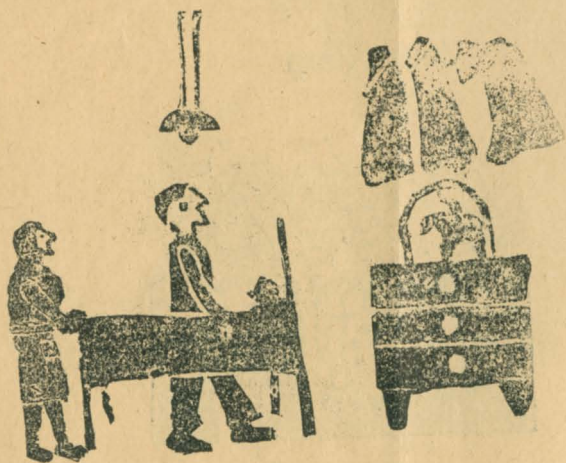
—Cómete un plato de sopa.

—No, que me voy a dormir.

Mi madre vino al cuarto y me puso el termómetro, tenía fiebre.

Mi madre fué a buscar el médico y el médico me puso el termómetro y tenía fiebre, el médico dijo a mi madre :—traiga una cuchara y una candela.El médico se sacó una caja de cerillas y encendió la candela y la cuchara me la puso a la boca y con la candela le hacía luz para vigilarme la boca.

Federico Casanoves 8 años



Clisé de Luís Vilardaga

LAS ABEJAS

Las abejas son unos animales de forma como una mosca, que nos producen miel y cera,

De abejas , en un enjambre , hay de tres clases : la reina , que se cuida de poner los huevos a cada agujero del panal , las obreras , que se cuidan de alimentar los gusanitos que han salido del huevo y que se transforman en abejas y además hacen la miel y los zánganos que no trabajan.

Para que trabajen las abejas , las ponen en unas cajas llamadas colmenas . Cuando hay dos reinas en una colmena se pican n uy fuerte y la que es más vieja ha de marchar y la joven se queda en la colmena .

En invierno , las abejas de la colmena , como que no hay flores para alimentarse , se comen la miel que habían hecho .

Román Crespiera.



Dibujo y clisé de Federico Casanoves

La Festa Major de l'Estany

Per les vacances vaig anar a Festa Major a l'Estany amb les meves germanes, i abans d'anar a sopar, amb un company vam anar a fer el vermut. Allavors van sortir del ball i vam anar a sopar a una casa que en diuen Montfret.

Havent sopat vam tornar cap a l'Estany i quan van haver acabat el ball de nit vam marxar amb l'auto del Tià. Allavors hi havia, una colla de nois de Santa Eulàlia de Riuprimer, i l'auto del Tià els va anar a portar fins a Fontfreda i nosaltres també hi vam anar.

Lluís Vilardaga



Dibuix i clixé de Romà Crespi

MI PERRO

Nosotros teníamos un perro muy grande.

Un día a mi hermana le mordió al brazo y era muy cazador, un día con mi padre nos fuimos a cazar con el perro i matamos tres conejos y una perdiz. Un conejo se quería marchar, el perro lo alcanzó y se le tiró a sobre.

Otro día nos fuimos a cazar y mi padre tiraba a un conejo y mató al perro. Más tarde compramos uno de cazador como el otro era pequeño y un día teníamos conejos pequeños y mató tres, mi madre bajó a tirarles hierba y dijo:—faltan tres conejos.

Mi padre respondió:—el perro se los ha comido porque tiene una pata a la boca. Después lo apaleamos mucho.

Ángel Puig



Dibujo de Marcos Portí

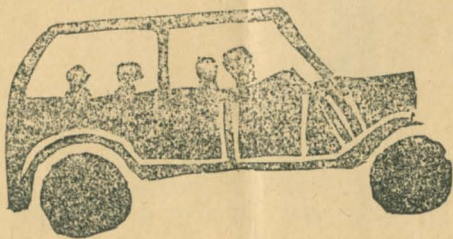
Clisé de Juan Riera

UN VIATGE A VICH

Un dia amb una noia que s'està a dispesa a casa, vaig anar a St^a.Eulalia de Riuprimer, i tot plegat sentim una fressa d'un auto i mai no arribava i era un camió molt gros que no podia pujar, ens va dir si voliem pujar a cavall i nosaltres vam dir que no.

Quan vam ésser a Fontfreda vam trobar el senyor Metge que se n'anava a Vich amb l'auto i ens va dir si voliam pujar i vam dir que si, i quan vam ésser allà a una casa de pagés vam baixar perquè hi havia el pare i la mare i el senyor Metge em va dir que digués a la mare a veure si em deixava anar a Vich, i la mare va dir que si.

Quan vaig arribar a Vich vaig veure molts autos i quan vam ésser a la plaça va baixar la senyora del Metge i la minyona i el seynor Metge i jo vam anar a posar benzina a l'auto, després tornàrem cap a la plaça i vaig

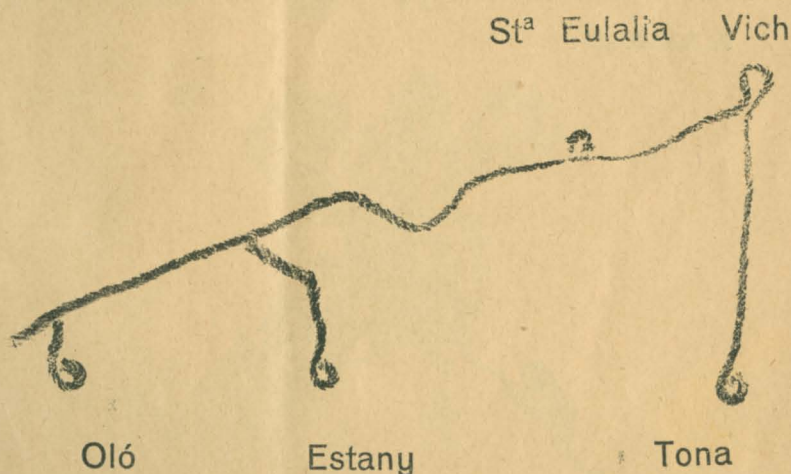


veure unes polles que s'anomenen polles d'India perquè les porten de les Indies i llavors vam parar l'auto, ens passejarem per allà sota les voltes i vaig veure un ninot que portava una bandera i un lletrero.

Vaig veure un home que venia castanyes, el señor Metge em va dar deu cèntims per a què comprés castanyes i llavors vam anar al cafe i em vaig beure una gasosa i olives, com que jo portava les butxaques tan escurades el senyor Metge havia d'ésser de paguera.

Després va venir la senyora del Metge i la minyona i llavors vam marxar cap a casa de pagés i llavors vaig baixar de l'auto i em vaig quedar amb el pare i la mare fins l'endemà que vam tornar a Oló.

Josep Nogué



EL PUEBLO DE OLÓ

Nuestro pueblo se encuentra encima de una montaña. En verano no hace demasiado calor pero en invierno hace un poco de frío.

Los pueblos agregados son la Ruvirola y St^a Eulalia. Son completamente llanos y se va a ellos con carretera. Los más lejos son San Feliuet que dista 10 Km. pero se puede ir con carretera, y después hay San Juan al que se va con mulos. Entre el pueblo y los agregados hay 1500 personas.

Hay dos fábricas, en una trabajan trescientas personas y en la otra 80. En la que hay ochenta personas tejen algodón y en la que hay trescientas tejen seda.

Hay un auto de pasajeros que sale de aquí a las 6 y media de la mañana que va a Manresa pasando por Aviñó, Artés y San Fruitós, y por la tarde llega a las 8. Los principales productos que se extraen de la tierra son la uva, el trigo, la cebada y las aceitunas.

Luis Sors.



Dibujo y clisé de Román Crespiera

EL SUCRE

El sucre es fa als païssos tropicals .

Per a moldre el sucre hi ha dugues rodes que volten i un home agafa braços de canyes i les hi acosta, aquelles rodes les van trinxant. De sucre se'n menja molta quantitat.

Ací no se'n fa de canyes de sucre, però es fa remolatxa de la qual també se'n treu sucre.

Per moldre el sucre es pot fer amb mules que van fent rodar les màquines o amb electricitat amb una corretxa que vingui d'un motor i que vagi al molí.

A mi el sucre m'agrada molt, però no en menjo gaire perquè diuen que fa cucs. Això ho diuen perquè no en mengem.

Joan Riera



Dibuix de Jaume Portí

UN PASEO

Un día con mi hermano fuimos a pasear por la carretera y oímos un auto que hacía: pip, pip. Mi hermano se espantó; se creía que era una fiera y continuamos el camino.

Cuando éramos muy lejos del pueblo vimos un avión que hacía mucho ruido y se veía muy grande hasta se veían las personas.

Al cabo de mucho rato vimos nuestro padre y nos dijo :— donde vais? Yo contesté : a pasear . Mi padre dijo que nos marcháramos y nos fuimos a casa , cuando hubimos cenado nos fuimos a dormir .

Por la noche yo soñé que mi hermano y yo éramos a pasear y un ladrón nos mató.

Angel Puig



EL NOSTRE CIRERER

Quan ens estavem a Puigneró teníam un cirerer molt gros, feia moltes cireres. L'amo de la casa se n'atipava tant com li semblava i ara encara ho fa.

L'amo tenia sis ametllers i ens deixava menjar tantes ametlles com volíem. Un dia em van fer mal i llavors no en menjava tantes.

Al cap d'un any vam marxar cap ací Oló. El camp que hi ha el cirerer, tots els anys el sembràvem però la gent s'hi fiquen igual. Ara el volem tallar perquè xafen tant la vianda.

Jaume Purti



Dibuix i clixé d'Àngel Puig

EL CAZADOR

Un día con mi padre nos fuimos a cazar con dos perros que tenemos.

Yo me alejaba de mi padre y me perdí, encontré una mujer que me dijo:

¿—Donde vas ?

—Me he perdido .

--¿ Quieres venir a tu casa ? . — Si.

Ella me acompañó a su casa y me quería envenenar .

Yo me escapé y encontré un hombre a quien conocía y me preguntó a donde iba ; yo le contesté : me he perdido . El me dijo : — ahora he visto a tu padre .

Me puse contento , corrí y vi a mi padre y le grité : — ¡ Padre ! ¡ padre ! ; el me dijo : — ven corre .

Estuve muy contento y después nos fuimos a casa .

Isidro Vilanova





LA GATA I EL GATET XIC

El gatet xic abans sempre jugava amb la gata. El gatet se n'anava a la cuina i la gata es rentava la cara amb la pota, quan la veia distreta corria i li clavava un bon cop de cap.

Ara sempre s'enfila a la fusta de planxar i l'estripa. S'estira les ungles, s'enfila a la cadira i es posa a esgarrapar i amb les ungles fa: crec, crec, crec.

Jo li penjo un cordill a l'anella del calaix de la màquina de cosir, jo li faig moure el cordill i salta, quan li apujo salta més i si li abaixo em vol mossegar.

El gat petit pren el menjar dels altres i ell no se'l deixa prendre i fa : uou, uou, uou.

Hi ha dies que li poso un corbatí i ell se'l vol treure i no pot, quan em veu ell marxa.

Fèlix Canamasas

Dibuix i cirké de Joan Riera



LA ARDILLA (Esquirol)

La ardilla es un animal muy listo. Es de la familia de los roedores entre los que hay la rata y el conejo. Es de un color marrón, la barriga la tiene blanca y la cara es parecida a la de un ratón, tiene los incisivos muy largos y fuertes. Al extremo de las orejas tiene unos pelos largos y la cola es muy larga y ancha.

Este animal se alimenta de piñones, viven en los bosques que hay pinos. En los bosques que rodean este pueblo hay muchas ardillas.

Cuando la ardilla ve algun cazador se oculta detrás de un tronco para que no la maten, si se ve perdida salta de pino en pino para escaparse.

Un cazador nos a traído una ardilla a la Escuela y la hemos disecado.

Las ardillas son muy buenas para comer porque tienen gusto de piñones.

Luís Sors, Román Crespiera y Juan Riera

Dibujo y clisé de Román Crespiera

LA BICICLETA

Un dia jo me'n vaig anar al corral tot sol i vaig veure el Pius que tenia la bicicleta i jo hi vaig pujar a cavall i me'n vaig entornar cap a casa.

Després vaig sopar i jo vaig anar a buscar un bot buit de vi, després me'n vaig anar a dormir

Julià Juvany

ELS BOLETS

Ahir vaig anar a buscar bolets amb els companys i varem trobar un caçador. Ens va dir si voliem un ocell i varem respondre que si. —Doncs aneu a buscar bolets que quan en caci un us el donaré.

Nosaltres vam marxar i vam veure un remat d'ocells i varem cridar aquell home. No el varem sentir en lloc.

Nosaltres varem marxar cap a casa. Un noi va dir :— no ens daria pas l'ocell !

Marc Porti



Dibuix i clixé de Josep Nogué

Impremta de l'Escola
Nacional de nens
Oló (Barcelona)

